

Nr 229.

Av herr *Mannerskantz*, om upphävande av vissa regleringsföreskrifter beträffande sågat virke och sågade trävaror.

För att ernå en snabbare återgång till en fri och naturlig utveckling på det näringspolitiska området har det såväl från affärslivets som också från regeringens sida upprepade gånger understrukits, att de av krisen betingade regleringarna snarast böra avvecklas. Detta gäller icke minst skogsbruket och skogsindustrien, som under krisåren i hög grad varit utsatta för ett vidlyftigt regleringsförfarande. Det har på detta speciella område också visat sig kanske svårare än annorstädes att nå ett avsett resultat av givna regleringsföreskrifter bl. a. beroende på de mycket olikartade förhållanden, som råda i landet beträffande virkessortiment, tillverkningsmöjligheter, arbets- och transportmöjligheter o. s. v.

Bland de senast genomförda lättnaderna är att notera bl. a. upphävande av vedbränslemarknadens reglering samt inköpsområdesindelningen. Redan 1946 upphävdes normalprisregleringen för rundvirke närmast på grund av de missförhållanden i form av svartabörsaffärer och andra sätt att kringgå bestämmelserna, som ledde till i hög grad osunda förhållanden på virkesmarknaden.

För sågat virke kvarstår fortfarande normalprisregleringen, och man kan på denna marknad konstatera samma tendenser i fråga om efterlevnaden av bestämmelserna, som tidigare utmärkte barr-rundvirkesmarknaden och som motiverade denna reglerings slopande. En effektiv kontroll av de avslut som göras och de olika metoder, som härför användas, har visat sig ytterst svår. Så länge prisdifferenserna mellan den sågade varans exportpris och hemmapris skola uppehållas med konstlade medel, så länge kommer också en sund och önskvärd affärsmässig utveckling av denna marknad helt säkert också att fördröjas.

I samband härmed torde även frågan om borttagande av prisutjämningsavgifterna på sågat trä upptagas. Svårigheterna på exportmarknaden börja nu alltmera visa sig även för denna vara, även om dessa ännu ej blivit lika stora som för trämassa, där exportavgifterna redan äro borttagna. Arbets- och administrationskostnaderna för virkeshanteringerna hava fördyrats, varför ett bibehållande av prisutjämningsavgifterna ej längre kan anses motiverat. Hårtill kommer att flertalet exportörer sälja en betydande del av tillverkningen på hemmamarknaden till lägre pris, varigenom rörelsen i många fall ej blir ekonomiskt bärande.

Det synes mig, som all anledning finns att uppmuntra de mindre, speciellt i södra och mellersta Sverige belägna och mycket betydelsefulla såg-

verken, som också omhändertaga största delen av den producerade råvaran inom dessa områden, så att produktionen verkligen kan hållas på en för närvarande önskvärd maximal nivå. Detta bör kunna ske genom att kvotfördelningen i fråga om sågat virke för export antingen upphäves eller genom att de mindre sågverken tilldelas en procentuellt sett avsevärt större del av den beslutade exportkvantiteten än de hittills erhållit (se för övrigt statsrevisorernas berättelse § 40).

Då det synes mig angeläget, att den för vår export så betydelsefulla skogsnäringen snarast befrias från kvarstående krisregleringar, så att den ökade produktion, som nu under närmaste tidsperiod är så nödvändig, också möjliggöres, får jag yrka,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa,

att normalpriserna för sågat virke omedelbart upphävas,
att bestämmelserna om prisutjämningsavgifter på sågade trävaror upphävas,

samt att exportkvoteringen för sågade varor jämväl upphäves eller avsevärt förskjutes till förmån för de mindre sågverken.

Stockholm den 23 januari 1949.

Axel Mannerskantz.